

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

LXXX. Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam, vocavit Dominus
nomen tuum. Jerem. c. 11. v. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

nuò gyraret iter suum, ac nunquam ab oculis nostris occumberet.

Fabulam de impudicâ Regis cujusdam filiâ intellexistis, quam ego Poëtis relinquens, ad MARIAM purissimam convertor; Hanc enim verò non terreni, sed æterni Regis filiam fuisse, nemo est, qui dubitet, accinente Ecclesiâ: *Benedicta Filia tu à Domino; quia per te fructum vitæ communicavimus!* Hæc originali innocentia nunquam violatâ, proscribi nullo momento meruit è gratiâ Divinâ, nec per peccatum, horridam subire bestia metamorphosin. Nihilominus paratam tenebat infernalis animarum venator sagittam suam, quâ MARIAM in Conceptione feriret; at tamen misertus ipsius Cœlestis Jupiter, eò illam transtulit, ut tangi amplius ab orcino sagittario nequiret,

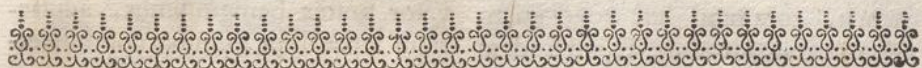
imò stellis ipsis, id est, Sanctis (qui ut stellæ fulgent in perpetuas æternitates) non tantum adscripsit, sed & futuram Sanctorum omnium Reginam præposuit, cum speciali hoc adjuncto Privilegio, ut cæteris stellis occidentibus, id est, omnibus prorsus hominibus, etiam ipsis viris Sanctissimis, aliquando in originale prolapsis, illa sola nunquam occumberet, sola præservata, immaculatæ conceptionis prærogativâ in perpetuas gauderet æternitates.

§. 7. Anagramma.

MVnDa Parens, aC Virgo,
à Labe Libera. 553.

Eja munda Parens, et immaculata Virgo!
Versio litteralis.

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.

De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS LXXX.

§. I. Scriptura.

554. NOMen Delparæ, oLIVA
pVLChra.

Jerem. c. II. v. 16. *Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam, vocavit DOMINUS Nomen tuum.*

Philipp. c. 2. v. 9. **I**N Nomine JESU, quod est super omne nomen, de Nomine MARIÆ Conceptum instituo: nec inutilis hîc erit quæstio de nomine; cum oleum, in ejus discussione, non sim perditurus. Liceat ergo quærere, Virgo Beatissima! cur teste Cœlesti Sponso, Sacris in canticis, *Oleum effusum nomen tuum?* cur, teste Jeremiâ Prophetâ, *Olivam uberem, pulchram, fructiferam, speciosam, vocavit DOMINUS Nomen tuum?* scio qui-

dem, ô Virgo! Nomen tuum Sanctissimum in pluribus cum *Oleo* convenire, e. g. pingue est oleum, ac suave: sic gratiarum pinguedine plenum, ac benignitate suavissimum est Nomen tuum. penetrat oleum, ac emollit: sic animæ devotæ pervadit viscera, ac corda eliquat Nomen tuum. nutrit, ac corroborat oleum: sic saginat amantes animas, & confirmat imbecilles Nomen tuum. conservat lumen oleum, ac infirmitates sanat: sic fidem tuetur Nomen tuum, ac peccata expurgat. Ignem in lapidibus suffocat oleum, accendit in ligno: sic mundi amatorem dispungit in animâ nomen tuum, amatorem cœlestium inflamat. Oleum à ruginè ferrum præservat: sic à pravis cogitationibus præservat homines Nomen tuum, &c. Attamen alia longè

M m

ab-

subest ratio, cur *MARIÆ* nomen *Olivæ* comparetur? hæc nimirum vel maximè, quod *Oliva* præclarissima sit immaculatæ Conceptionis figura. quemadmodum enim universale illud diluvium soli pepercit *Olivæ*, ex quâ ramum columba decerpit, detulitque, in signum placati Numinis, reliquis interim plantis cataclysmo universim absumptis: sic peccatum originale humanam naturam totam corripit, unâ Virgine intactâ, ex quâ postmodum ramus pacis à columbâ mundo delatus est, hoc est Christus, obumbrante Spiritu Sancto, conceptus, ac natus. sicut (Teste Plinio)

1.15. c.30. *Oleam* profanis pollui usibus, fas non erat, ut nè propitiandis quidem Dijs, accendi ex olivâ Altaria liceret: sic licèt peccatum originale sacrificium dici possit, quo tot millia animarum Divinæ maclantur justitiæ, eò quòd omnes nascamur Filij iræ: non decuit tamen, communi hoc rogo etiam *MARIÆ* animam aduri. Quòd si idem

1.5. c.1. Plinius (ex Theophraste) negat, intrâ quadraginta millia passuum, à mari, oleam nasci: mare profectò peccatum est originale, in quo tot animarum secuta naufragia; sed nihil huic mari, & *MARIÆ*, à quo procul & concepta, & nata est. Ponuntur communiter *Olivæ* versùs Favonium, in loco Soli exposito: sic Virginis animam non ad frigidam Aquilonis plagam, Solisquæ expertem, ut reliquos hominum, plantavit DEUS, sed ad Favonium & Solem, hoc est, in statu gratiæ, plenamquæ Spiritu Sancto. *Oleam* porrò si lambendo capra momorderit, depaveritque, primo germinatu sterilefcere, idem adnotat Plinius: sic sterilisceret certè Virgo, nec esset digna Mater DEI, si primo conceptu infernalis eam capra libâisset. En quanta *Olivæ*, cum immaculatâ *MARIÆ* Conceptione convenientia! Nemo igitur miretur, si Sacris etiam in paginis legat: in ædificatione splendidissimi illius Templi Salomonici, ad ingressum oraculi, ostia fuisse posita, non de alijs li-

Idem 1.15. c.5. gnis, quàm de lignis *Olivarum*; cùm enim Arbor hæc semper pacis, ac misericordiæ symbolum fuerit, juxta illud Poëtæ:

Idem 1.15. c.8. *Adjurat in bello pacatæ ramus Olivæ.* designabatur certè jam tùm, per ostia illa: Sacratissimæ Virginis *MARIÆ* Conceptionem, quæ nostræ Redemptionis futura quondam erat janua, non nisi gratiam, pacem, ac misericordiam fore, atque opus omnigenis privilegijs decoratum. Sicut ergo *Olivam pulchram, speciosam, &c. vocavit DOMINUS* Nomen ejus, sic etiam ab Ecclesiastico quasi *Oliva speciosa in campis* *MARIA* deprædicatur. verè speciosa *olivæ*, cujus Genitus *Speciosus formâ præ filijs hominum*, Oleum est effusum. *Speciosa* stirpe Filij: *Speciosa* flore cogitatum: *Speciosa* fronde verborum: *Speciosa* fructu operum: *Speciosa* medullâ omnium gratiarum, verbo, adeò *Speciosa*, ut quemadmodum Salvator noster benignissimus, adulterium lapsæ illius scæminæ condonaturus, ex *Olivarum* monte, ad Templum descendit: sic idem Redemptor, nobis omnibus gratias suas largiturus, ex hac *Olivâ* pulchrâ, nempe *MARIA*, ad nos descendere voluerit. Pro Marianæ igitur hujus *Olivæ* tutandâ pulchritudine, ac originali speciositate, meritò Christianus armatur Orbis: si enim Helenæ pulchritudo armavit Græciam, concitavit Regna: si decem annis, per tot clades, tanto fuso sanguine, pro illâ pugnatum. si nomen speciosæ Helenæ vile non fuit pretium, tot, tantorumque laborum: cur Virginæ nostræ *Olivæ* immaculata pulchritudo non erit æquè dignum pretium armorum nostrorum? pugnemus ergò pro illâ fortiter, ac sicut luctatores, elapsuri manibus adversariorum suorum, oleo membra obliniunt, ita & nos, delibuti balsamo dulcissimo, Nominis immaculatæ Deiparæ, cum inimicis nostris fortiter congregiamur! sic erit, ut pleni victorijs, pacis tandem *Olivâ*, in Regione pacis, mediante Deiparâ, æternum condecorerur.

3. Reg. c. 6.

§. 2. *Authoritas.*

555. S. petri CLVnIaCensIs , De
DeIparâ ILLIbatè ConCeptâ,
prâCLara sententIa.

1. Credo, dico, assero, & juro, Beatissimam Virginem nostram, in eternâ prædestinatione, singulari privilegio munitam, nec à suâ Conceptione in aliquo violatam: sed semper mansisse, ac permansisse illibatam. Epist. 10. ad Nicol. Biblioth. PP. Tom. 12.
2. Nullo pacto esse potuit, vel debuit, ipsâ ratione hoc ipsum vociferante, ut Spiritus Sancti Sacramentum, Filij DEI reclinatorium, totius Deitatis solium, quælibet vel parvi peccati nubecula postmodum subintraverit, & cor illud conceptæ Deitatis luce præfulgens, aliquis vel modicus tenebrosæ cogitationis fugax saltem volatus fuscaverit. Ergo, secundum ea, quæ præmissa sunt, B. Matri Virgini, nec die Pentecostes, nec aliquo post Conceptionem Filij DEI die, quantum ad majora, & suprædicta gratiarum dona pertinet, nihil additum est, sed sicut ei nihil additum in majoribus confirmo, ita ei aliquid in minoribus fortè adactum, non nego. Ibid.

§. 3. *Ratio.*

556. Virgo InItâ Desponsatione,
noMen sponsI aCCIpt.

Virgines, inItâ semel desponsatione, ultra deponunt suum proprium nomen, simulque cum eo perdunt dignitatem, & conditionem familiæ paternæ, ejusque loco, acquirunt nomen sponsi, & cum eo conditionem illius: juxta illud Psal. 44. *Audi Filia, & vide, & inclina aurem tuam, & obliviscere populum tuum, & domum Patris tui, & concupiscet Rex decorem tuum.* Sed Beatissima Virgo fuit, ab æterno, sponsa Spiritus Sancti, eique desponsata. Ergo ab æterno deposuit nomen sui Protoparentis Adami, nempe peccatoris, & cum eo paternam conditionem, nempe con-

eipi in peccato originali: ejus verò loco adepta est nomen sponsi, nempe Spiritus Sancti, esse Sanctum, purum &c. & cum eo similem conditionem, in quantum illa comunicabilis est puræ creaturæ: omnî nempe labe carere, omnîque puritate, quâ major sub DEO intelligi nequit, nitere.

§. 4. *Historia.*

IMago ILLIbatæ, In PIsIDIâ 557.
oLeo fLVens.

Germanus Patriarcha Constantinopolitanus, agens de SS. Imaginibus: *Extra omnem, inquit, controversiam est, Sanctorum imagines miracula designare miracula, ut & debilibus valetudo bona per eos concilietur.* idque confirmat, exemplo cujusdam imaginis illibatæ Deiparæ, hiscè expressis verbis: *Extra omnem controversiam, est in Sozopoli, Pisidiæ Civitate, Imago Virginis Matris intemeratæ, quæ ex picta etiam manu suâ, unguentorum scaturiginem effundit, cujus sanè miraculi plures testes sunt.* Hæc Germanus, in *Epist. ad Thomam Episc. Claudiopol. recit. in Synodo Nicenâ II. Act. 4.* & sanè, longè etiam ante ipsum, miraculosi hujus olei meminit Eustachius, in *Vitâ Eutychie, Episcopi Constantinopolitani, apud Surium, Die 6. April.* Cùm enim idem Eutychie, extremis Justiniani temporibus, circa Annum Domini Quingentesimum, Sexagesimum Quintum, Amasææ pro fide Catholicâ exularet, Androgius quidam, ejusque uxor gravida, ad eum accessere, humiliter orantes, suis ille apud DEUM precibus impetraret, ne duo infantuli, sibi paullò ante in lucem editi, statim moriantur, quemadmodum eis jam aliquoties contigerat. Cùm ergo, hunc in finem, calidissimas ad DEUM preces Eutychie fudisset, ambos oleo Sancto parvulos inunxit, & quidem illo ipso, quod ex dictâ immaculatæ Genitricis venerandâ effigie jam tum Sozopoli scaturire solebat, sicque in Nomine DOMINI nostri JESU Christi

Christi delinitos, Petrum unum, alterum Joannem vocari præcepit, ambos in multos annos incolumes. Hæc Eustatius, qui miraculum præsens spectavit, & litteris mandatum posteritati transcripsit. Quis ergo neget, quod supra §. 1. diximus, Deiparæ illibatæ nomen *oleum effusum esse?*

§. 5. *Symbolum.*

558. VMbra Deiparæ ILLibatæ ,
serpentI Infernali
fataLI.

Haud secus, ac viridî sub Olivâ curruit Anguis,
Quem subito incautum sola vel umbra necat:
Sic quoque Conceptæ sub Olivæ concidit umbrâ,
Serpens antiquus; Conterit illa caput.

Æris quasi Olivæ gloria ejus. Osee. c. 14. v. 7.

§. 6. *Antiquitas.*

559. ZeVXIIs, qVI VVIIs sVIIs artI-
fICIOSè DepICTIs, aVICVLas
fefeLLerat, à parrhasIo
pICTore DeCEPTVs.

FAmosissimus Zeuxis, adeò admirabilî arte uvæ botrum depinxerat, ut recens à vite decerptus videretur; siquidem colores ejus adeò veraciter uvam repræsentabant, ut ipsæ-

met aviculæ, eam intuitæ, veram uvam esse existimantes, ad illam degustandam advolârint, & delusæ fuerint. *Zeuxis quidem aves fefellit, in pictas uvas advolantes.* Verùm paullo post ipsemet Zeuxis, verisimilitudine deceptus, manum suam extendit, ut velum, seu linteum candidum, à Parrhasio depictum apprehenderet, & removeret; adeò hoc affabrè, & naturaliter efformatum erat. *Parrhasius ipsum artificem, linteum in tabulâ expressum, verum esse arbitrantem fefellit.* Franc. Mend. in *virid. lib. 7. prog. 2.*

Si Zeuxidem diabolum, uvas pomum, aviculas Adamum, & Evam intellexero: si Parrhasium DEUM ipsum, velum, seu linteum candidum MARIAM dixerò, præclaram immaculatæ Conceptionis figuram haud dubiè in medium produxero; Enimverò, quid aliud callidus serpens intendit, quàm elegantem in fructu prohibito speciem adeò fallacibus linguæ blandientis coloribus adumbrare, ut Adamus, & Eva, conjectis in eundem oculis, velut aves illæ, ad degustandam hujus fructûs suavitatem, cui veram boni, & mali scientiam inesse crediderant, advolârint: ubi tamen ab infernali Zeuxide miserè se deceptos, serò jam intellexerunt. Veruntamen Cœlestis Parrhasius, orcinum hunc pictorem, ob deceptum hominem superbum, pariter decepturus, singularî Omnipotentis dexteræ artificio, ac subtilissimo æternæ Sapientiæ penicillo, candidissimum efformavit velum, seu linteum, Beatissimam scilicet Virginem MARIAM. & ecce! cùm ad eam arripiendam manus extendit infernalis impostor, qui antehac tot alios improbè deceperat, semetipsum turpiter delusum advertit; adeò nimirum firmiter telam illam tabulæ Divinæ gratiæ inhærentem invenit, ut ubi apprehendere eam posset infernalis Zeuxis, minimè reperiret. Sic deceptor deceptus, Beatissima autem Virgo, tanquam tela illa candi-

didā, ex quā Verbo incarnando vestis humanitatis conficienda erat, ac velum mundissimum, quod contingere debebat Divinitatem, absque omnī peccato, frustratis deceptoris insidijs, immaculata remansit.

* *

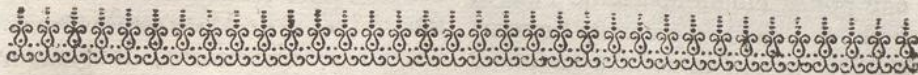
§ 7. *Anagramma.*

DEI AVLā, absqVe Labe 560.
DICenDa.

Neo-nata Regia! Te Aulam puram dicimus.

Versio litteralis.

Ave Maria, gratiā plena, Dominus tecum

De Conceptā Sacrā Deiparā.

CONCEPTUS LXXXI.

§. I. *Scriptura.*

561. VIRgInIs sine Labe frons,
fortior aDaMante, &
sILICE.

Ezech. c. 3. v. 8. & seq. *Ecce dedi faciem tuam valentiolem facieb. eorum, & frontem tuam duriolem frontib. eorum: ut adamantem, & ut silicem dedi faciem tuam: ne timeas eos, neque metuas à facie eorum.*

Singularem in gratiā firmitatem, ac infractam in omni bono constantiam, præ omnibus alijs Adamī posteris, MARIÆ collatam, de prædicaturus ipsemet bonorum omnium largitor DEUS, hujusmodi se verbis, per os Ezechielis explicat: *Ecce dedi faciem tuam valentiolem facieb. eorum, & frontem tuam duriolem frontib. eorum.* quid enim aliud per faciem, ac frontem intelligendum, quàm primum illud instans, quo per conceptionem, in mundum hunc immundum, seu potiùs in hanc lachrymarum vallem, primos Virgo obtutus conjecit? hic nimirum, primā statim fronte, valentiolem se omnibus sola exhibuit; dum enim reliqui, in fronte conceptionis, velut à Davide quondam Goliathus, miserè fuere percussi, ac in peccati origina-

lis maculas, toto corpore, & animā dejecti, hujus foliis frontem reliquorum frontibus duriolem reperit inimicus, nec deicere eam poterat, quæ adeò singulariter à Numine præservante erat confortata. Scire cupimus, quàm singulariter fuerit præ alijs confortata? En! sequitur Textus: *Ut adamantem, & ut silicem dedi faciem tuam.* Porrò, si Plinio fides, hæc de Adamante scribit: *Adamas diu non nisi Regibus, & ijs admodum paucis cognitus.* & cui unquam obtigit immaculatè fuisse

Histor.
Nat. lib.
37. c. 4.

conceptum, quàm Regi Christo, ejusdemque Sanctissimæ Matri, Beatorum omnium Reginæ? Rex inter gemmas Adamas vocatur, ob invictam fortitudinem, nulli alteri communem: sic Regina omnium Heroum, & Heroinarum MARIA, in fortitudine superat incomparabiliter omnes, quæ accinxit fortitudine lumbos suos, cujus fortitudo, & decor indumentum ejus, quæ sola ijs verbis gloriari potest: *Mea est fortitudo.* Quòd si (teste D. Alberto Magno, de virtute lapidum) *Adamantem formavit DEUS, ut mirabilia sua, & potestatem infinitam incredulis notam faceret:* ubi magis, quàm in formatione purissimæ animæ Virginis Genitricis, mirabilia sua, & potestatem infinitam demonstravit Omnipotens? veruntamen si Adamas (referente Petro Berchorio) *ita est durus*

Prov. 31.

v. 17.

v. 25.

Prov. 8.

v. 14.

L. II. c. 40.